

skulle udredes med Halvdelen af Statskassen, hvoraf den ligefremme og naturlige Folge bliver, at disse Forhold, forsaavidt Rigsdagen ved Finantslovens Vedtagelse dertil skal give sit Samtykke, ogsaa maae ordnes paa den forfatningsmæssige Maade. Det er, som sagt, den væsentligste Betragtning, jeg troer, at det ærede Thing maa blive staaende ved i denne Sag, at Borgervæbningen i Kjøbenhavn er en Foranstaltning, der træffes saavel i Statens som i Communens Interesse, og jeg holder mig fuldkommen overbevist om, at den største og overveiende Deel af de Udgifter, som Borgervæbningen medfører, netop foraarstages ved det førstnævnte Formaal, nemlig Statsformaalet. Derfor Communen ikke behøvede at tage Hensyn til ogsaa at opfylde dette, saa er det min faste Overbeviisning, at den med forholdsmæssigt langt ringere Udgifter og maaskee endogsaa meget under dens nuværende Andeel af Udgifterne vilde kunne indrette og organisere Borgervæbningen, som den behøvede at være, blot for at opfylde det kommunale Formaal. Men det er, som sagt, netop for at opfylde den Forpligtelse, der paalægges Communen — en Forpligtelse, som, holdt indenfor de Grændser, som jeg tidligere har udtalt mig for, vistnok finder sin fuldkomne Anerkjendelse fra Communens Ståndpunkt — det er netop for at opfylde dette Formaal paa en syldbestgjørende Maade saaledes, at Staten kan være tjent dermed, at Udgifterne i det Væsentlige foraarstages, og jeg kan derfor ikke troe Andet, end at det vil finde det ærede Things Billigelse, at Staten ogsaa bør bidrage til disse Udgifters Bestridelse.

Besværelse: Det finantsielle Spørgsmaal, som her er opstaaet, gaaer ud paa at udfinde, i hvilket Forhold Kjøbenhavns Commune skal deeltage i Udgifterne ved Borgervæbningen, og i hvilket Forhold Finantserne skulle bidrage dertil; thi derom synes de tidligere Talere, som have yttret sig, at være enige, at een Deel skal afholdes af Finantserne eller af Staten. Imidlertid er man ikke enig om, hvorledes dette skal udføres. Det forekommer mig nu, at det af Udvalget stillede Forslag ikke kan lægge nogen praktisk Hindring i Veien for, at det kan udføres, og, naar den høitærede Jus-

titusminister har paaberaabt sig § 33, som skulde vise, at det ikke lod sig gjøre, da forekommer det mig ikke, at det er noget afgjørende Beviis; thi, om den daværende Justitsminister vil give sit Minde til dette Reglement, enten førend Rigsdagen har yttret sig om, hvilken Bevilling den vil tilstaae, eller efter at have hørt dette, er jo en Overveielse, som den daværende Justitsminister selv maae gjøre; men det forekommer mig ikke at kunne have nogen Indflydelse paa, om han skal have nogen Stemme i selve Sagen. Naar den høitærede Justitsminister har antaget, at Udkastets § 34 skulde fjerne disse praktiske Vanffeligheder, da forekommer det mig, at det ikke saa er Tilfældet; thi det maae erindres, at Slutningen af § 34 udtrykkeligt siger, at disse Udgifter, som skulle udredes af Staten, blive at bestemme ved Finantsloven. Men, vel at mærke, Finantsloven bestemmes hvert Aar; det er ikke eengang for alle, at den Udgift, som Staten kommer til at yde til Borgervæbningen, bliver fastsat, men det er ved hvert Aars Finantslov. Naar det altsaa er ved hvert Aars Finantslov, saa kan det ikke forud vides, om Rigsdagen hvert Aar vil bestemme det samme Beløb eller ikke, saa at det forekommer mig, at de samme praktiske Forviklinger, som man frygter for skulle opstaae ved Udvalgets Forslag, heller ikke ere undgaaede ved Udkastets § 34, idet jeg iøvrigt gjerne skal indrømme, at man maae antage, at Forholdene ville stille sig saaledes, at Rigsdagen ikke vil vige fra den Sum, som tidligere allerede er bevilget som Tilskud til Borgervæbningen, uden hvor ganske særegne Omstændigheder maatte tale derfor.

Udvalget: Jeg skal blot tillade mig at gjøre den ganske korte Bemærkning, at jeg i Get og Alt kan henholde mig til, hvad der er udtalt deels af den høitærede Formand for Udvalget (Orsted) og deels af den ærede Viceformand (H. P. Hansen). Jeg kan ikke have noget Videre at tilføie til, hvad disse to meget ærede Medlemmer have bemærket, som have langt mere Sagkundskab til det, hvorom Spørgsmaalet er, end jeg efter min Stilling kan have.

Justitsministeren: Jeg har desværre ikke kunnet finde mig overbevist om Urigtigheden af, hvad jeg for tilloed mig at bemærke,